

ПОЗИЦІЯ

Захоплення Юрія я, сторонній, завжди сприймав з певним присмаком таємничості. І не тому, що не відав, чим він займається. Ні, справа тут в іншому: просто для мене і раніше, і тепер незрозуміло, як можна так рельєзно, так «фізично» (здається, що ти сам персонаж його фільму) реалізувати свій задум, свої думки, своє прагнення, свою волю через звичайну любительську кінокамеру. Бо що таке фільм для більшості з нас? Двоєдина вправа — зняв і продемонстрував. І, певно, такі стрічки є. Але не в майстрів. Калюх же — Майстер, а його захоплення — мистецтво з притаманною йому певною суспільною позицією автора, певним місцем, котре він посідає серед нас з вами.

Не будемо сьогодні говорити про суто технічний бік справи. Хоча і це дуже клопітка робота, без якої фільм не став би справжнім твором. Скажемо лише, що кожна робота Юрія — це його «я»,

це частка душі, серця, це, якщо хочете, і муки творчості, і радість, і банальне людське задоволення.

Чи щасливий Юрій? Мабуть. Хоча прямо і відкрито цього він не сказав, і зазначене є суто моїм власним висновком. Втім, хто так скаже? Адже щастя — поняття абстрактне, і для когось це пара джинсів, а комусь — щасливі очі співрозмовника — однодумця, який розуміє тебе з півслова.

Не сказав. Бо про це говорять його фільми «Експеримент», «Є думка?», «Де ти, моя стежино...?», «Останній бал Валевських». Про це говорить його дітище — аматорська кіностудія «Азала», що діє при районному будинку культури. Бо про це говорять його численні акварелі, роботи олією, натюрморти, карбування по металу. Бо про це говорить його весь мистецький дивосвіт.

...Дуже мало ще таких людей серед нас. А жаль.

Юрій КУЗЬМІЙ.

Фото А. ЯКІМЧУКА.